

Arrest

nr. 298 237 van 5 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 24 mei 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 mei 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Duwrahad (district Chardarah, provincie Kunduz). Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn doch werd uw geboortedatum na een leeftijdsonderzoek teruggebracht naar 1 januari 2000. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

U zat op een dag in de moskee toen leden van de Taliban binnenvielen en een vijftal jongens meenamen, waaronder uw broer. U ging naar huis en vertelde dit aan uw moeder, die op haar beurt uw vader inlichtte. Uw vader ging in het dorp op zoek naar uw broer maar vond hem niet. Hij zei dat u niet meer naar de moskee mocht gaan.

De volgende dag kwamen leden van de Taliban naar uw huis om te vragen waarom u niet meer naar de moskee ging. Uw moeder zei tegen hen dat u ziek was. Dezelfde dag kwamen de Taliban een tweede keer langs, met opnieuw de vraag waarom u niet naar de moskee kwam. Uw vader herhaalde dat u ziek was. De Taliban zeiden hem dat u wel moest gaan en dat, als u dat niet zou doen, ze een derde keer zouden langskomen en dan geweld zouden gebruiken. Uw vader besloot dat het beter was dat u het land verliet.

U verliet Afghanistan, u denkt in de maand 'mizan' of 'hout' 1399 (komt overeen met september/oktober/november 2020), en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië en Italië naar België, waar u één dag voor uw verzoek om internationale bescherming aankwam. U diende op 7 december 2020 een asielverzoek in.

Na uw vertrek kwamen de Taliban nog dikwijls naar u thuis op zoek naar u. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat zij u zullen vermoorden.

Ter staving van uw verzoek legt u een brief van uw psycholoog neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij, na het leeftijdsonderzoek van 8 januari 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u 15 jaar zou zijn geweest bij aankomst blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten, en niet in het minst omdat uw relaas tal van onlogische verklaringen bevat en uw kennis van de beweerde feiten wel zeer beperkt is. U stelt dat de Taliban naar uw huis kwamen om u te zoeken daags nadat uw broer door hen in de moskee werd meegenomen. Gevraagd waarom zij kwamen zoeken naar u, denkt u dat zij u wilden meenemen. Dit slaat werkelijk nergens op. U verklaart namelijk dat u de dag ervoor zelf met uw broer in de moskee aanwezig was, waardoor ze u ook toen heel gemakkelijk hadden kunnen meenemen (CGVS, p.5,6 & 15). Wat ook zeer onlogisch is dat ze tot twee keer toe naar uw huis kwamen op zoek naar u, u zou toen ook aanwezig zijn geweest, maar dat uw ouders hen simpelweg zouden hebben gezegd dat u ziek was. Dat de Taliban dei voor waar aannamen en terstond vertrokken zonder het huis te betreden en zelf te oordelen of u in staat

was om mee te gaan, raakt andermaal kant noch wal (CGVS, p.5 & 6). Dat de Taliban met dergelijk gemak konden worden afgewimpeld is weinig aannemelijk. Volgens uw verklaringen zouden ze uw huis wel hebben betreden en het hebben doorzocht op het moment dat u reeds het dorp had verlaten, dus na deze twee eerdere bezoeken, echter is dit wel zeer toevallig te noemen dat de Taliban pas actie zouden hebben ondernomen toen u al weg was (CGVS, p.6).

Uw kennis van al deze confrontaties met de Taliban is bovendien zeer ondermaats. U heeft vooreerst geen enkel idee hoe dikwijls de Taliban in totaal naar uw huis kwamen, laat staan wanneer het de laatste keer zou zijn geweest (CGVS, p.7 & 8). Dat u dergelijke zaken niet zou weten, indien waargebeurd, is niet aannemelijk. Met hoeveel personen ze kwamen weet u ook niet. Van het eerste bezoek, toen u nog thuis was, heeft u evenmin enig idee met hoeveel ze kwamen (CGVS, p.8). U wijt dit aan het feit dat uw moeder met hen sprak maar de deur niet opendeed en hen dus niet kon zien (CGVS, p.8). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans expliciet 'mijn moeder ging buiten en zei dat ik ziek was' (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook bij het tweede bezoek van de Taliban beweert u thuis te zijn geweest, uw vader zou met hen gesproken hebben, echter kan u niet met zekerheid zeggen of ze dan wel met vier of vijf waren (CGVS, p.8). Ook van de bezoeken daarna, toen u al vertrokken was, heeft u het raden naar de hoeveelheid personen die langskwamen. Van het derde bezoek kan u niet eens zeggen of de Taliban met de auto kwamen of niet. U kan evenmin zeggen of het telkens dezelfde personen waren die langskwamen, nochtans opnieuw bezwaarlijk een detail te noemen. Gevraagd of A(...) A(...) ook langskwam, de man van wie u verklaart dat het de leider is van de Taliban, moet u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.9).

Daar eindigt uw beperkte kennis van de beweerde feiten niet. U verklaart dat uw vader, toen hij te horen kreeg dat uw broer werd meegenomen, op zoek ging naar hem (CGVS, p.5 & 6). Gevraagd waar hij ging zoeken, antwoordt u dat hij met Talibanleiders ging praten. U kan evenwel niet zeggen met wie, gevraagd welke leiders hij sprak (CGVS, p.11). Verder gevraagd waar hij ging zoeken naar uw broer, antwoordt u dat er in het dorp Miagan veel Taliban zitten. U kan nochtans niet met zekerheid zeggen of hij hier dan ook effectief ging zoeken. Sterker nog, u stelt dat uw vader u zei dat hij op drie plaatsen ging zoeken naar uw broer maar kan geen enkele van deze plaatsen noemen (CGVS, p.11 & 12). Dat u dit allemaal niet weet verbaast enorm en ondermijnt verder het geloof in deze beweerde problemen. Verder gevraagd of uw vader de autoriteiten inlichtte, antwoordt u dat niet te weten, opnieuw zeer opmerkelijk (CGVS, p.14). U beweert wel dat uw vader sprak met de moellah van de moskee, echter weet u niet of uw vader hem vroeg naar namen van de leden van de Taliban die uw broer zouden hebben meegenomen. U weet evenmin of de andere vaders van de meegenomen jongens met de moellah gingen spreken (CGVS, p.13 & 14). Uw vader zou volgens u ook gevraagd hebben aan de 'malik', het dorpshef, waar uw broer was en deze zou volgens u gezegd hebben dat hij het ging navragen. Opvallend genoeg weet u niet of uw vader hem benaderde samen met de andere vaders. Nog opvallender, u weet zelfs niet eens te zeggen of uw vader de malik daarna nog opnieuw benaderde (CGVS, p.13 & 14). Men moge toch een minimale interesse verwachten van uw kant uit, indien uw broer werkelijk ontvoerd werd, en indien het dorpshef te kennen had gegeven dat hij informatie ging opvragen. U verder gevraagd of de andere vaders van de jongeren die samen met uw broer werden meegenomen worden lastiggevallen door de Taliban, of dat misschien een van die vaders op de vlucht sloeg, geeft u telkens als antwoord dit niet te weten (CGVS, p.14). Uw zeer beperkte kennis ondermijnt uw verklaring als zou uw broer ontvoerd zijn geweest door de Taliban of dat u door hen nadien nog gezocht zou zijn geweest.

Verder dient te worden opgemerkt dat het volstrekt onduidelijk is waarom uw broer en niet u zou zijn meegenomen geweest door de Taliban in de moskee, indien waarachtig. U stelt dat u te jong was, uw broer en de vier andere jongens die werden meegenomen waren daarentegen al 20 of 21 jaar, zo gaat u verder (CGVS, p.10 & 15). Ook dit argument overtuigt geenszins. Zo blijkt namelijk na het uitgevoerde leeftijdsonderzoek in België dat u ook deze leeftijd benadert. Wat tevens kant noch wal raakt is dat uw familie nog steeds in het dorp zou wonen, waar zij volgens u wekelijks benaderd worden door de Taliban. Men moge verwachten dat zij al lang elders veiliger oorden opzochten. Dat uw jongere broers bovendien op heden nog naar de moskee gaan waar u verklaart dat uw oudere broer ontvoerd werd (CGVS, p.15), is ook verre van logisch het noemen. Het lijkt eerder een onnodig risico voor uw jongere broers om hier te vertoeven. Opnieuw is uw kennis bovendien ontoereikend. U weet niet te zeggen of de Taliban nog naar deze moskee kwamen na uw vertrek (CGVS, p.16).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Het neergelegde document kan bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. U legt een document neer waarop uw psycholoog stelt dat u één keer bij hem op bezoek ging. Dit levert geenszins bewijs voor de door u aangehaalde problemen. U haalde tijdens het onderhoud bij het CGVS nog aan dat u een 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) zou neerleggen maar liet het na deze te overhandigen. Het spreekt voor zich dat deze bijgevolg inhoudelijk niet kan worden beoordeeld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022

dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien

(zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden

en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker *in casu* ook het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en laat na een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het

redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht het volgende gelden over zijn problemen met de taliban:

“Het Commissariaat-Generaal hecht geen geloof aan verzoekers problemen met de Taliban en stellen dat zijn asielrelaas onlogisch is en alle geloofwaardigheid ontbreekt.

Verzoeker is ernstig gegriefd en wenst volgende verduidelijkingen toe te voegen.

-4.3.1.1.

Vooreerst motiveert het CGVS dat het niet logisch is dat de Taliban naar zijn huis kwamen, om achter verzoeker te vragen waarom hij niet naar de moskee kwam. Verzoeker antwoordde dat de Taliban hem wou meenemen, doch daar hecht het CGVS weinig geloof aan gezien verzoeker ook aanwezig was in de moskee op de dag dat verzoekers broer werd meegenomen.

Verzoeker wenst hierop te repliceren door te stellen dat verzoeker en zijn broer, hoewel op hetzelfde moment lessen volgende in de Koran, zij niet dezelfde lessen op hetzelfde moment aan het volgen waren. Verzoekers lessen waren nog niet afgerond, en die van zijn broer wel, waardoor enkel de broer werd meegenomen.

Hij wenst hierbij ook op te merken, dat de moskee verbonden was met de Taliban, en dat de Taliban zeer goed op de hoogte was welke jongeren, welke lessen aan het volgen waren.

Verzoeker verklaarde ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de Taliban dagelijks aanwezig was in de moskee:

“(…)”

(zie persoonlijk onderhoud dd. 16/02/2022, p. 5)

Om door de Taliban meegenomen te worden moest je dan ook bepaalde lessen afgerond hebben, vooraleer de Taliban iemand “klaar” achtte om meegenomen te worden.

Verzoekers broer had de nodige lessen hiervoor al afgerond, verzoeker zelf nog niet.

Daarom werd op dat moment, ook enkel zijn broer, en de andere jongeren die klaar waren met de nodige lessen, meegenomen door de Taliban.

-4.3.1.2.

Het Commissariaat-Generaal motiveert ook verder in haar bestreden beslissing dat het onlogisch is dat de Taliban tot twee keer toe naar zijn huis kwam om achter verzoeker te vragen, doch dat zijn moeder en vader zeiden dat verzoeker ziek was, ze dit zomaar ook aanvaardden.

Verzoeker stelt vast dat het CGVS zijn verklaringen foutief heeft geïnterpreteerd.

De bestreden beslissing stelt voor alsof de Taliban twee keer naar zijn huis is gekomen om hem te zoeken om doch verzoeker verklaarde wel degelijk tijdens zijn onderhoud dat de Taliban langskwam om te vragen waarom hij niet meer naar de les kwam.

Dit blijkt ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud:

“(…)”

(zie persoonlijk onderhoud CGVS dd. 16/02/2022, p. 6)

Verzoeker wenst aldus te benadrukken dat de Taliban langskwam om te vragen waarom hij plots niet meer naar zijn studies kwam, doch niet om hem op dat moment al mee te nemen. Daarom dat zij het in eerste instantie ook aanvaardden dat verzoeker louter ziek was.

De Taliban wou in eerste instantie dat verzoeker zijn lessen in de madrassa bleef volgen, gezien verzoeker zijn benodigde lessen nog niet had afgerond (zie supra).

-4.3.1.3.

Verzoekende partij wenst hierbij ook nog een belangrijk element toe te voegen.

Zo heeft hij recente contact gehad met zijn vader, die hem vertelde dat de Taliban van zijn regio alle dorpsoudsten bij elkaar heeft geroepen. Deze dorpsoudsten hebben zich garant/borg moeten stellen voor verzoekers vader omdat de Taliban vroeg waar verzoeker was en zijn vader antwoordde dat hij dat niet wist.

De dorpsoudsten hebben zich aldus borg/garant moeten stellen omdat ze nog steeds op zoek zijn naar verzoeker.

Verzoeker wenst dit zeker op te merken, om aan te tonen dat de Taliban nog steeds op zoek is naar hem.

-4.3.1.4.

Verder motiveert het CGVS dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn omdat zijn kennis van de confrontaties met de Taliban, ondermaats zijn.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat zijn moeder nooit buiten heeft gestaan en dus effectief niet heeft gezien hoeveel leden van de Taliban er aan hun huis stonden.

Met betrekking tot de tweede keer dat de Taliban langskwam, wenst verzoeker op te merken dat zijn vader 5 Taliban leden heeft gezien. Er was 1 Taliban commandant, 2 talibs stonden langs de kant. Zijn vader vertelde dat hij er 5 dacht gezien te hebben. Daarom dat verzoeker ook verklaarde dat er 4 of 5 Taliban leden aan de deur stonden.

-4.3.1.5.

Verder motiveert het CGVS dat verzoeker weinig kennis heeft van de beweerde feiten waarvoor hij gevlucht is.

Zo motiveert het CGVS dat verzoeker niet kan zeggen waar zijn vader achter zijn broer ging zoeken.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat hij dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel verklaarde, met name dat zijn vader was gaan zoeken in Miagan:

"(...)"

(zie persoonlijk onderhoud CGVS dd. 16/02/2022, p. 11)

Miagan is de plaats waar de Taliban leden samenkomen, en uiteraard ging zijn vader daar informeren, gezien ze daar hun hoofdbasis hadden.

Verzoekers verklaringen zijn hier aldus geenszins ongeloofwaardig.

Verzoeker kreeg zelf maar beperkte informatie, omdat hij niet lang na het incident al is moeten vluchten, en sinds zijn vlucht, hij nog maar beperkt in contact is met zijn vader, waardoor het verkrijgen van informatie uiterst moeilijk is.

Zeker, nu de Taliban de volledige regio in handen hebben.

-4.3.1.6.

Tenslotte merkt het CGVS op dat het uiterst bevreemdend is dat verzoekers jongere broers nog steeds naar dezelfde madrassa gaan om les te volgen, desondanks dat verzoeker verklaarde dat de Taliban nog achter hem aan zit.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat de Taliban zich op dit ogenblik voornamelijk in het districtscentrum bevinden en aldus niet meer permanent aanwezig zijn. Dit is natuurlijk ook niet nodig, gezien ze de volledige macht hebben overgenomen in Afghanistan.

Zij komen tweewekelijks naar het dorp ter controle om te kijken of alle jongeren de nodige lessen volgen in de madrassa. Uit angst voor de Taliban blijven verzoekers jongere broers aldus naar de lessen gaan.

Dat verzoeker aldus wel degelijk geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn vrees voor vervolging door de Taliban, bij een terugkeer naar Afghanistan."

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij al sinds 2020 in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft, nu de taliban België als een ongelovig land beschouwen. Zijn lang verblijf buiten Afghanistan zou er volgens hem ook toe hebben geleid dat hij zich meer en meer heeft afgezet tegen de islamitische waarden en normen. Verzoeker voert aan dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban opleggen. In dit verband benadrukt hij dat Afgaanse verzoekers die zich identificeren met westerse waarden het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezin (regering van voor de machtswissel) of zelfs als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen volgens hem neerkomen op vervolging en kunnen onder meer bestaan uit geweld door de taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen. Verzoeker verwijst in dit verband naar tal van landeninformatie en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Hij betoogt dat de adjunct-commissaris niet aantoont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen vrees heeft voor de taliban door hun behandeling van afgewezen verzoekers en stelt dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met alle informatie die beschikbaar is. Verzoeker verwijst voorts naar het non-refoulementbeginsel en stelt dat UNHCR zijn positie van augustus 2021 over gedwongen terugkeer naar Afghanistan, met name dat een gedwongen terugkeer nog steeds niet mogelijk is, nog steeds niet heeft gewijzigd.

Onder verwijzing naar landeninformatie gaat verzoeker vervolgens uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en bekritiseert hij de informatie waarop de adjunct-commissaris zich baseert om te concluderen dat er geen willekeurig geweld is in Afghanistan dat zou leiden tot een nood aan internationale bescherming. Hij wijst op het feit dat hij "bijna twee jaar" verblijft in wat volgens de taliban "een niet-moslim land" is en stelt dat hij aldus bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gepercipieerd als "verwesterd". Dit is volgens hem een persoonlijke omstandigheid die voor hem het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot gaat verzoeker, onder verwijzing naar landeninformatie, uitgebreid in op de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de motieven in de bestreden beslissing daarover.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem te erkennen als vluchteling, dan wel hem de subsidiaire bescherming toe te kennen indien de Raad van oordeel is dat hij niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut, en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak

terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

2.1.2. Aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- “3. EUAA Country Guidance Afghanistan, April 2022, beschikbaar op: (...)
4. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op (...);
5. EASO COI Query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 September 2020, beschikbaar op (...)
6. Nansen rapport 2021/11, beschikbaar op (...)
7. UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’ van juni 2021, beschikbaar op (...)
8. EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022, beschikbaar op (...)
9. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 (beschikbaar op (...))
10. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban April 2022, beschikbaar op: (...)
11. The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, beschikbaar op (...)
12. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN, Februari 2022, beschikbaar op: (...)
13. The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines, beschikbaar op (...)
- Afghanistan: COI Repository: 1st September 2021-15 June 2022 van Asylus, beschikbaar op: (...)
14. Human Rights Watch, “Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive”, dd. 29 oktober 2021 (beschikbaar op (...))
15. Amnesty International, “New alliance to protect human rights in Afghanistan” beschikbaar op (...)
16. Persartikel Al Jazeera, beschikbaar op: (...)
17. World Food Program at a glance, beschikbaar op: (...)
18. World Food Program Afghanistan, 17/03/2022, beschikbaar op: (...)
19. Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi, 17/03/2022, beschikbaar op: (...)
20. WFP, Afghanistan Food Security Update February 2022, beschikbaar op: (...)
21. Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough”, 17/03/2022, beschikbaar op: (...)
22. Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan, beschikbaar op (...)
23. Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2022, beschikbaar op: (...)
24. UNICEF Afghanistan Humanitarian Situation Report van 1-31 May 2022, beschikbaar op: (...)
25. UNHCR REGIONAL BUREAU FOR ASIA AND PACIFIC (RBAP)EXTERNAL UPDATE: AFGHANISTAN SITUATION #17, As of 01 June 2022, beschikbaar op: (...)

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 18 mei 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij bewijzen van zijn werk in België (stuk 1) en foto’s met zijn vriendin in België (stuk 2) voegt en waarin hij verwijst naar, en citeert uit, de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (stuk 3).

2.2.2. Op 4 oktober 2023 legt verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming bij de Raad bijkomend een attest van zijn werkgever neer alsook verslagen en feedback van zijn collega’s en zijn chef.

2.2.3. Op 4 oktober 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2017, het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van

EUA van augustus 2022, de COI Query “Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUA van 4 november 2022, de “Country Guidance: Afghanistan” van EUA van januari 2023 en het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023, als bijkomende informatiebronnen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde leeftijd, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen met de taliban, nu (i) het niet logisch is dat indien de taliban erop uit waren hem mee te nemen, zij naar zijn huis kwamen om hem te zoeken daags nadat zijn broer door hen in de moskee zou zijn meegenomen, aangezien ze hem ook toen heel gemakkelijk hadden kunnen meenemen, (ii) het ook zeer onlogisch is dat de taliban tot twee keer toe naar zijn huis kwamen op zoek naar hem terwijl hij aanwezig was, maar dat zijn ouders hen simpelweg zouden hebben gezegd dat hij ziek was en de taliban dit voor waar aannamen en terstond vertrokken zonder het huis te betreden en zelf te oordelen of hij in staat was om mee te gaan, (iii) zijn zeer beperkte kennis van de beweerde feiten zijn verklaring ondermijnt als zou zijn broer ontvoerd zijn geweest door de taliban en hij door hen nadien nog zou zijn gezocht, (iv) het volstrekt onduidelijk is waarom zijn broer en niet hijzelf zou zijn meegenomen door de taliban in de moskee, (v) het tevens kant noch wal raakt dat zijn familie nog steeds in het dorp zou wonen, waar zij volgens hem

wekelijks benaderd worden door de taliban, (vi) het ook verre van logisch te noemen is dat zijn jongere broers op heden nog naar de moskee gaan waar hij verklaart dat zijn oudere broer ontvoerd werd, en (vi) zijn kennis bovendien opnieuw ontoereikend is, daar hij niet weet te zeggen of de taliban nog naar deze moskee kwamen na zijn vertrek, omdat (C) het neergelegde document bovenstaande appreciatie van het CGVS niet kan ombuigen, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (F) verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd en vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, in 2020 te hebben verlaten uit vrees om door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd, zoals ook zijn broer zou zijn overkomen. Op een dag zouden leden van de taliban immers naar de madrassa gekomen zijn waar verzoeker en zijn broer studeerden en een vijftal jongens, waaronder zijn broer, hebben meegenomen. Thuisgekomen zou verzoeker zijn ouders hierover hebben ingelicht, waarop zijn vader in het dorp op zoek zou zijn gegaan naar verzoekers broer. Omdat verzoeker van zijn vader niet meer naar de madrassa mocht gaan zouden de volgende dag talibanleden naar hem thuis gekomen zijn om te vragen waarom hij niet meer naar de madrassa kwam. Verzoekers moeder zou hen gezegd hebben dat hij ziek was, waarop de talibanleden haar zouden hebben opgedragen verzoeker in de namiddag naar de madrassa te sturen. Verzoekers vader zou evenwel geweigerd hebben verzoeker naar de madrassa te sturen zolang zijn broer niet werd gevonden. Dezelfde dag zouden de taliban een tweede keer langs gekomen zijn om naar verzoeker te vragen. Zijn vader zou herhaald hebben dat hij ziek was, waarop de taliban ermee zouden hebben gedreigd geweld te gebruiken indien verzoekers vader hem zou blijven beletten naar de madrassa te gaan. Daarom zou verzoekers vader besloten hebben dat verzoeker het land diende te verlaten. De ochtend na verzoekers vertrek zouden de taliban zijn huis met geweld binnengevallen zijn op zoek naar hem. Daarna zouden de taliban één tot meerdere keren per week zijn blijven langskomen op zoek naar verzoeker. Bij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest verzoeker dat hij door de taliban zal worden meegenomen, zoals zijn broer, en worden vermoord.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker tijdens de administratieve procedure slechts een brief van zijn psycholoog neergelegd waarin geattesteerd wordt dat verzoeker op 31 januari 2022 op consultatie ging (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten', Brief psycholoog). Dit document werpt geen licht op de vervolgingsfeiten waarop verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming steunt.

De algemene landeninformatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert, en kan dan ook niet volstaan om de door verzoeker voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

De stukken die verzoeker op 18 mei 2023, middels een aanvullende nota, en op 4 oktober 2023 heeft bijgebracht hebben betrekking op de omstandigheden van zijn verblijf in België en kunnen evenmin enig licht werpen op de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2020 (stukken 1 en 2 bij aanvullende nota verzoeker neergelegd op 18 mei 2023 en bijkomende stukken neergelegd op 4 oktober 2023).

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Te dezen is de Raad na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

“Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij, na het leeftijdsonderzoek van 8 januari 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u 15 jaar zou zijn geweest bij aankomst blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat de door hem verklaarde leeftijd bij aankomst in België niet aannemelijk is gelet op het resultaat van het leeftijdsonderzoek, zoals dit blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, beslissing Dienst Voogdij van 22 januari 2021), en dat hij zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan. Deze vaststelling is ook naar het oordeel van de Raad van aard verzoekers algemene geloofwaardigheid te schaden.

Verder wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op volgende onlogische elementen in verzoekers verklaringen:

“U stelt dat de Taliban naar uw huis kwamen om u te zoeken daags nadat uw broer door hen in de moskee werd meegenomen. Gevraagd waarom zij kwamen zoeken naar u, denkt u dat zij u wilden meenemen. Dit slaat werkelijk nergens op. U verklaart namelijk dat u de dag ervoor zelf met uw broer in de moskee aanwezig was, waardoor ze u ook toen heel gemakkelijk hadden kunnen meenemen (CGVS, p.5,6 & 15). Wat ook zeer onlogisch is dat ze tot twee keer toe naar uw huis kwamen op zoek naar u, u zou toen ook aanwezig zijn geweest, maar dat uw ouders hen simpelweg zouden hebben gezegd dat u ziek was. Dat de Taliban dei voor waar aannamen en terstond vertrokken zonder het huis te betreden en zelf te oordelen of u in staat was om mee te gaan, raakt andermaal kant noch wal (CGVS, p.5 & 6). Dat de Taliban met dergelijk gemak konden worden afgewimpeld is weinig aannemelijk. Volgens uw verklaringen zouden ze uw huis wel hebben betreden en het hebben doorzocht op het moment dat u reeds het dorp had verlaten, dus na deze twee eerdere bezoeken, echter is dit wel zeer toevallig te noemen dat de Taliban pas actie zouden hebben ondernomen toen u al weg was (CGVS, p.6).”

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker in wezen dat het niet de bedoeling was van de taliban om hem mee te nemen, zoals zij met zijn broer zouden hebben gedaan. Hij licht toe dat hoewel hij en zijn broer op hetzelfde moment koranlessen volgden, zij niet dezelfde lessen op hetzelfde moment aan het volgen waren. Hij merkt op dat de moskee verbonden was met de taliban en dat de taliban zeer goed op de hoogte waren welke jongeren welke lessen aan het volgen waren. De studenten dienden bepaalde lessen afgerond te hebben vooraleer de taliban hen “klaar” achtten om meegenomen te worden, aldus verzoeker. Omdat zijn broer de nodige lessen al had afgerond en hijzelf nog niet, zo stelt verzoeker, zouden op dat moment enkel zijn broer en de andere jongeren die klaar waren met deze lessen zijn meegenomen door de taliban. Deze uitleg kan naar het oordeel van de Raad niet overtuigen. Verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS immers uitdrukkelijk gevraagd waarom zijn broer en vier andere jongens wel werden meegenomen door de taliban maar hij niet, waarop verzoeker antwoordde dat hij jonger was dan hen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Verzoeker verwees aldus louter naar een vermeend verschil in leeftijd en repte met geen woord over een verschil in verwerkte leerstof. Hem verder gevraagd waarom de taliban hem eigenlijk thuis kwamen zoeken, antwoordde verzoeker dat ze hun tijd aan hem en zijn medeleerlingen in de madrassa spendeerden door te komen prediken en opperde hij dat ze hem misschien ook wilden meenemen, om welke reden zijn vader bang zou zijn geraakt en hem zou hebben weggestuurd (*Ibid.*, p. 15). De uitleg (*post factum*) dat de taliban niet van plan waren verzoeker mee te nemen en in eerste instantie wilden dat

hij zijn lessen in de madrassa bleef volgen, aangezien hij deze nog niet had afgerond, is hiermee duidelijk in tegenspraak en derhalve niet afdoend ter verklaring van de vastgestelde inconsistenties in zijn relaas. Zelfs indien aangenomen wordt dat de taliban bij verzoeker thuis langskwamen om te vragen waarom hij niet meer naar de madrassa kwam, en niet om hem op dat moment al mee te nemen, verklaart verzoeker niet waarom zij zich tot tweemaal toe met een kluitje in het riet zouden laten sturen door zijn ouders, die hen zouden hebben wijsgemaakt dat hij ziek was, alvorens actie te ondernemen en zich te vergewissen van zijn toestand. Dat de taliban in eerste instantie zouden hebben aanvaard dat verzoeker ziek was, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, strookt niet met zijn eerdere verklaringen. Verzoeker verklaarde immers dat toen de taliban de eerste keer langskwamen en van zijn moeder te horen kregen dat hij ziek was, zij haar opdroegen hem in de namiddag naar de madrassa te sturen voor zijn studies. Aldus blijkt dat de taliban hem daar wel degelijk diezelfde dag nog verwachtten, getuige ook het feit dat zij later die dag opnieuw langs kwamen om te vragen waar hij bleef. Het houdt geen steek dat de taliban zich op dat moment met dezelfde smoes zouden laten afschepen, maar dan wel met geweld dreigden indien ze een volgende keer zouden langs komen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

De adjunct-commissaris wijst er voorts terecht op dat verzoekers kennis van de vermeende confrontaties met de taliban zeer ondermaats is en motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing als volgt:

“U heeft vooreerst geen enkel idee hoe dikwijls de Taliban in totaal naar uw huis kwamen, laat staan wanneer het de laatste keer zou zijn geweest (CGVS, p.7 & 8). Dat u dergelijke zaken niet zou weten, indien waargebeurd, is niet aannemelijk. Met hoeveel personen ze kwamen weet u ook niet. Van het eerste bezoek, toen u nog thuis was, heeft u evenmin enig idee met hoeveel ze kwamen (CGVS, p.8). U wijt dit aan het feit dat uw moeder met hen sprak maar de deur niet opendeed en hen dus niet kon zien (CGVS, p.8). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans expliciet ‘mijn moeder ging buiten en zei dat ik ziek was’ (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook bij het tweede bezoek van de Taliban beweert u thuis te zijn geweest, uw vader zou met hen gesproken hebben, echter kan u niet met zekerheid zeggen of ze dan wel met vier of vijf waren (CGVS, p.8). Ook van de bezoeken daarna, toen u al vertrokken was, heeft u het raden naar de hoeveelheid personen die langskwamen. Van het derde bezoek kan u niet eens zeggen of de Taliban met de auto kwamen of niet. U kan evenmin zeggen of het telkens dezelfde personen waren die langskwamen, nochtans opnieuw bezwaarlijk een detail te noemen. Gevraagd of A(...) A(...) ook langskwam, de man van wie u verklaart dat het de leider is van de Taliban, moet u wederom het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.9).

Daar eindigt uw beperkte kennis van de beweerde feiten niet. U verklaart dat uw vader, toen hij te horen kreeg dat uw broer werd meegenomen, op zoek ging naar hem (CGVS, p.5 &6). Gevraagd waar hij ging zoeken, antwoordt u dat hij met Talibanleiders ging praten. U kan evenwel niet zeggen met wie, gevraagd welke leiders hij sprak (CGVS, p.11). Verder gevraagd waar hij ging zoeken naar uw broer, antwoordt u dat er in het dorp Miagan veel Taliban zitten. U kan nochtans niet met zekerheid zeggen of hij hier dan ook effectief ging zoeken. Sterker nog, u stelt dat uw vader u zei dat hij op drie plaatsen ging zoeken naar uw broer maar kan geen enkele van deze plaatsen noemen (CGVS, p.11 & 12). Dat u dit allemaal niet weet verbaast enorm en ondermijnt verder het geloof in deze beweerde problemen. Verder gevraagd of uw vader de autoriteiten inlichtte, antwoordt u dat niet te weten, opnieuw zeer opmerkelijk (CGVS, p.14). U beweert wel dat uw vader sprak met de moellah van de moskee, echter weet u niet of uw vader hem vroeg naar namen van de leden van de Taliban die uw broer zouden hebben meegenomen. U weet evenmin of de andere vaders van de meegenomen jongens met de moellah gingen spreken (CGVS, p.13 & 14). Uw vader zou volgens u ook gevraagd hebben aan de ‘malik’, het dorpshef, waar uw broer was en deze zou volgens u gezegd hebben dat hij het ging navragen. Opvallend genoeg weet u niet of uw vader hem benaderde samen met de andere vaders. Nog opvallender, u weet zelfs niet eens te zeggen of uw vader de malik daarna nog opnieuw benaderde (CGVS, p.13 & 14). Men moge toch een minimale interesse verwachten van uw kant uit, indien uw broer werkelijk ontvoerd werd, en indien het dorpshef te kennen had gegeven dat hij informatie ging opvragen. U verder gevraagd of de andere vaders van de jongeren die samen met uw broer werden meegenomen worden lastiggevallen door de Taliban, of dat misschien een van die vaders op de vlucht sloeg, geeft u telkens als antwoord dit niet te weten (CGVS, p.14). Uw zeer beperkte kennis ondermijnt uw verklaring als zou uw broer ontvoerd zijn geweest door de Taliban of dat u door hen nadien nog gezocht zou zijn geweest.”

Door in zijn verzoekschrift op te merken dat zijn moeder tijdens het eerste bezoek van de taliban aan zijn huis nooit heeft buiten gestaan en dus niet heeft gezien hoeveel talibanleden daar stonden, weerlegt noch verklaart hij de vaststelling dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde dat zijn moeder toen wel naar buiten ging (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5).

Door in zijn verzoekschrift verder louter *post factum* aan te geven dat zijn vader vertelde bij het tweede bezoek van de taliban “*er 5 dacht gezien te hebben*”, verklaart verzoeker niet waarom hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe verklaarde dat zijn vader zei dat de taliban met vier of vijf waren (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Verzoeker meent voorts dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk kon aangeven waar zijn vader naar zijn broer ging zoeken en wijst op zijn verklaringen volgens dewelke zijn vader in Miagan zou zijn gaan zoeken, waarbij hij toelicht dat Miagan de plaats is waar de talibanleden samenkomen en dat zijn vader zich daar uiteraard ging informeren. Verzoeker gaat evenwel voorbij aan zijn verdere verklaringen waaruit duidelijk blijkt dat hij louter veronderstelt dat zijn vader naar Miagan is gegaan en hij dit niet zeker weet aangezien zijn vader hem daar niets over zou hebben verteld (*Ibid.*, p. 11-12). Door zodoende zijn verklaringen op selectieve wijze te herhalen slaagt verzoeker er niet in de gedane pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker kan zijn onwetendheid aangaande meerdere kernelementen van zijn relaas niet op afdoende wijze verklaren of verschonen door te argumenteren dat hij zelf maar beperkte informatie zou hebben gekregen aangezien hij niet lang na de gebeurtenissen al is moeten vluchten en sinds zijn vlucht nog maar beperkt contact zou hebben gehad met zijn vader, waardoor het uiterst moeilijk zou zijn om informatie te verkrijgen, zeker nu de taliban de volledige regio in handen hebben. De voorgehouden omstandigheden ten tijde van zijn vertrek doen niets af aan de verwachting dat verzoeker zich over voormelde elementen nadien terdege zou hebben geïnformeerd. Dat hij nog maar beperkt contact zou hebben gehad met zijn vader, is een blote bewering die bovendien niet verklaart waarom verzoeker dan wel weet dat de taliban tot op heden regelmatig bij hem thuis langskomen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Gelet op de recente contacten die verzoeker met zijn vader heeft, is ook het gegeven dat de taliban thans de volledige regio in handen hebben niet dienstig ter verklaring van de hoger gedane vaststellingen.

Tot slot motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Verder dient te worden opgemerkt dat het volstrekt onduidelijk is waarom uw broer en niet u zou zijn meegenomen geweest door de Taliban in de moskee, indien waarachtig. U stelt dat u te jong was, uw broer en de vier andere jongens die werden meegenomen waren daarentegen al 20 of 21 jaar, zo gaat u verder (CGVS, p.10 & 15). Ook dit argument overtuigt geenszins. Zo blijkt namelijk na het uitgevoerde leeftijdsonderzoek in België dat u ook deze leeftijd benadert. Wat tevens kant noch wal raakt is dat uw familie nog steeds in het dorp zou wonen, waar zij volgens u wekelijks benaderd worden door de Taliban. Men moge verwachten dat zij al lang elders veiliger oorden opzochten. Dat uw jongere broers bovendien op heden nog naar de moskee gaan waar u verklaart dat uw oudere broer ontvoerd werd (CGVS, p.15), is ook verre van logisch het noemen. Het lijkt eerder een onnodig risico voor uw jongere broers om hier te vertoeven. Opnieuw is uw kennis bovendien ontoereikend. U weet niet te zeggen of de Taliban nog naar deze moskee kwamen na uw vertrek (CGVS, p.16).”

Door in zijn verzoekschrift op te merken dat de taliban zich op dit ogenblik voornamelijk in het districtscentrum bevinden en aldus niet meer permanent aanwezig zijn en dat zij tweewekelijks naar het dorp komen om te controleren of alle jongeren de nodige lessen volgen in de madrassa, waardoor zijn jongere broers uit angst voor de taliban verder naar de lessen zouden blijven gaan, verklaart verzoeker geenszins waarom zijn familie tot op heden in hun dorp is blijven wonen, waar zij wekelijks worden benaderd door de taliban en zijn jongere broers bovendien het risico lopen om net zoals zijn oudere broer te gepasten tijde door de taliban te worden meegenomen. Dit gedrag is hoegenaamd niet te verenigen met het grote leed dat de verdwijning van verzoekers oudere broer en de daarmee gepaard gaande onzekerheid over zijn lot aan zijn familie zou hebben berokkend (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16).

Gelet op het geheel van voorgaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, dient te worden besloten dat aan de door hem aangehaalde problemen met de taliban voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde brief van zijn psycholoog van 31 januari 2022 bevestigt een eenmalig consult op dezelfde datum (AD, stuk 5, ‘Documenten’). Hierin wordt niets vermeld omtrent verzoekers vermeende psychologische klachten of de oorzaak daarvan. Evenmin kan hieruit blijken dat verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidstoestand niet in staat

mocht worden geacht om met betrekking tot de feiten die ten grondslag zouden liggen aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst volledige en correcte verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Blijkens de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben er zich tijdens dit onderhoud geen problemen voorgedaan en was verzoeker in staat zijn vluchtrelaas uiteen te zetten en de hem daarover gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij al bijna twee jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft, nu de taliban België als een ongelovig land beschouwen. Hij benadrukt dat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die zich identificeren met westerse waarden bij terugkeer naar Afghanistan het doelwit zijn van ernstige daden van vervolging omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezin (ten aanzien van de regering van voor de machtswissel) of zelfs als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen volgens hem neerkomen op vervolging en kunnen bestaan uit geweld door de taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen niet werd onderzocht door het CGVS, gaat hij voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing hierover:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad wijst er tevens op dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker laat evenwel na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Gelet op de geboortedatum die bij de DVZ werd geregistreerd op basis van voormeld resultaat van het leeftijdsonderzoek (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vragen 3 en 4) – welke geboortedatum verzoeker overigens ook opgeeft in voorliggend verzoekschrift – dient te worden aangenomen dat verzoeker ongeveer twintig jaar oud was toen hij Afghanistan in 2020 verliet. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 8, 14, 16, 17) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker Pasjtoe spreekt en in Afghanistan tot de vijfde graad lager onderwijs naar school is geweest (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels drie jaar in België verblijft kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift weliswaar dat zijn lang verblijf buiten Afghanistan er toe heeft geleid dat hij zich meer en meer heeft afgezet tegen de islamitische waarden en normen en dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban opleggen, doch hij laat na dit summiere betoog te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Middels een aanvullende nota neergelegd op 18 mei 2023 brengt verzoeker een aantal stukken bij betreffende zijn verblijf in België waarmee hij wenst aan te tonen dat hij als gevolg van dit verblijf zodanig geïntegreerd is in de Belgische samenleving dat het onmogelijk is voor hem om nog terug te keren naar zijn land van herkomst. Het betreft enerzijds een aantal stavingstukken met betrekking tot zijn werk in België (stuk 1) en anderzijds enkele foto's ter staving van zijn relatie met een Belgische vrouw, wat volgens hem niet strookt met de huidige Afghaanse waarden en normen (stuk 2). Op 4 oktober 2023 legt verzoeker nog een aantal referenties van zijn werkgever en collega's neer die zijn verzoek om internationale bescherming moeten ondersteunen. Uit deze stukken blijkt evenwel niet concreet dat verzoeker zich bepaalde westerse waarden en gewoonten daadwerkelijk heeft eigen gemaakt, in de zin dat ze fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit en van hem niet redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij er afstand van neemt. Dat verzoeker werkt in België en in het kader van zijn job blijk geeft van een goede werkattitude en -relatie met zowel zijn leidinggevende als zijn collega's en daarbij de

nodige inspanningen levert om Nederlands te praten, zoals genoegzaam blijkt uit de overeenstemmende verklaringen van zowel zijn werkgever als enkele collega's, duidt erop dat verzoeker zich aanpast aan zijn leefomstandigheden in België doch toont op zich niet aan dat hij dermate geïntegreerd en verankerd is in de Belgische, westerse maatschappij dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de traditionele Afghaanse cultuur en sociale omgangsvormen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke gedragingen of kenmerken die uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen zijn en waardoor hij het risico zou lopen om in zijn land van herkomst als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd. Dat verzoeker inspanningen levert om Nederlands te spreken is lovenswaardig, doch doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zich op heden bedient van een tolk Pasjtoe. Dat verzoeker op heden een relatie heeft met een Belgische vrouw, kan op zich niet blijken uit de bijgebrachte privéfoto's, die door mogelijke enscenering geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat zijn mogelijke ervaring met bepaalde vrijheden gedurende zijn verblijf in België, zoals het aangaan van een relatie met een partner naar keuze, zijn gedragingen in die mate heeft veranderd dat hij bij terugkeer naar Afghanistan niet meer in staat zal zijn om zich opnieuw aan te passen aan de restricties die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn op 18 mei 2023 neergelegde aanvullende nota citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunduz als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift en in zijn op 18 mei 2023 neergelegde aanvullende nota louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift en in zijn op 18 mei 2023 neergelegde aanvullende nota tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale)

instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die in Afghanistan zijn vormende jaren heeft gehad en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de precaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijik of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State – Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van ‘*improvised explosive devices*’ (IED’s). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en ‘*unexploded ordnance*’, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA “*Afghanistan. Security Situation*”, augustus 2022, p. 62).

De *UN Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 4 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd gepercipieerd zal worden omdat hij bijna twee jaar (inmiddels drie jaar) verblijft in een, volgens de taliban, niet-moslimland en dit uiteraard een persoonlijke omstandigheid is die het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden bij een terugkeer, kan er evenmin worden aangenomen dat hij hierdoor een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de perceptie verwesterd te zijn ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT